

stefan wul
geçmiş tapınağı

fransızca aslından çeviren: süreyya ali
resimleyen: gözde bitir





Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.



Stefan Wul
GEÇMİŞ TAPINAĞI

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Yayına Hazırlayan: Ayça Sezen
Dizgi: Gülây Yıldız
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Eko Matbaası

1. basım: Ekim 2006
2. basım: Eylül 2009

ISBN 978-975-07-0658-5
Le Temple Du passe, Stefan Wul
© Éditions Denoël, 1996
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2003
Bu eserin Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Stefan Wul

GEÇMİŞ TAPINAĞI

Fransızca aslından çeviren
SÜREYYA ALİ

Resimleyen
GÖZDE BİTİR

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com

cancocuk@cancocuk.com

STEFAN WUL'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTABI

NİURK

Stefan Wul, 1922'de Paris'te, Pierre Pairault adıyla doğdu. Science et Vie dergisinde tesadüfen gözüne çarpan Moğol asıllı, Sovyet bilim adamı Wul'un adını çok beğenen Pairault, 1956-1959 yılları arasında, dört yıldan kısa sürede yazdığı tam on bir romanı Stefan Wul takma adıyla yayınladı. İlk romanı *Retour à 0*'da (Sıfıra Dönüş) hastanın vücuduna girmek için mikroskobik boyutlara küçülen doktorlar fikrini ilk kez ortaya atıyordu. *Niurk* (Niourk) ikinci romanıydı. 1957 tarihli *Oms en série* romanı, René Leloux'nun yönetip Topor'un çizdiği, Cannes Film Festivali Özel Jüri ödüllü *La planète sauvage* adlı ünlü canlandırma filmine senaryo oldu, aynı ekip tarafından çizgi roman olarak da yayımlandı. Yine Laloux'nun yönettiği, fakat Moebius'un çizdiği, *Les Maîtres du Temps* filmi ve aynı adlı on kitaplık çizgi roman dizisi, Wul'un *L'Orphelin de Perdide* adlı romanından uyarlanmıştı. Wul bu kısa evreye, yalnızca romanlar değil, aralarında *Expertise*, *Gwendoline* ve *Jeux de Vestales* gibi önemli örneklerin sayılabileceği öykülerini de sığdırdı. Bu hızlı çıkışı izleyen yıllarda, yayıncısının tüm ısrarlarına karşın kendini diş hekimliğine veren Wul, neredeyse yirmi yıl süren bir suskunluktan sonra, 1977 yılında harikulade son romanıyla çıktı okurlarının karşısına: *Noô*. 1989 yılına dek hekimliğe devam eden Fransız bilimkurgu edebiyatının kült yazarı Stefan Wul, 81 yaşında hayata gözlelerini yumdu.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Bir inleme ve sonra o çağrı:

“Massir!”

Sonra gecenin metalle sınırlanmışçasına dar, koyu karanlığında tekrar bir inleme.

Sonra o boğuk çağrı:

“Massir”

Sıcak! Massir sıcaktan pişiyordu. Onu çağırana kimdi? Gözlerini açtı, hiçbir şey görmüyordu. Sadece karanlık. Kalkmak için bir hamle yaptı ve göğsünü deşen, ensesini oyan acıyla kıvranıp bu kez de o inledi.

Tekrar bilincini kaybetti, şimşekler ve hayaller arasından geçerek, siyah kadifeden bir ülkeye acı verici bir yolculuk yaptı. Küçüldüğünü, bir çocuğun, beşiğinde yatan bir bebeğin boyuna ulaştığını hissediyordu. Beşiğin motoru bozulmuş olmalıydı

ki tatlı tatlı sallanmak yerine acımasızca savruluyordu. Yukarı aşağı, aşağı yukarı, baş döndürücü! Massir dişlerini sıkmış, yüreği ağzında, parmaklarının tüm gücüyle yatağının kenarını sıkıyordu.

Yeni bir acı onu uyandırdı ve tekrar yetişkin bir erkek yaptı, gerçekliğe döndürdü. Keskin metal elini yarmıştı. Sallantı durdu. Massir'den geriye, kaburgaları kırılmış göğsünde acının sınırlarını yavaşça yoklayarak sessizce atan bir kalpten, temkinli bir soluktan başka bir şey kalmamıştı artık...

“Massir!”

Yanıt vermeye cesaret edemedi. Ses, çok yakınında yine inildemeye başladı. İnleme Massir'e öylesine zoraki, kasten kendine acındırmak istiyor gibi göründü ki, tuhaf bir şekilde gülmek istedi.

Nerede olduğunu ve kendisinden ne beklendiğini biliyordu. Sınavı yapanlar, yan odada dikkat kesilmiş, sinirlerinin iflas etmesini bekliyorlardı. Ama o oyuna gelmiyordu! Pilot olacaktı, Tanrı aşkına, olacaktı işte!

Testleri, acıları, halüsinasyonları sonsuz dek çeşitlendirebilirlerdi, oyuna gelmeyecekti! Çelik gibi sağlam, sarsılmaz sinirleri olduğunu, yıldızlararası çılgınlığına dirençli olduğunu onlara kanıtlayacaktı!

“Massir, Tanrım çok kötüyüm!”

“Durmadan konuşuyor,” diye düşündü Massir.

Yüzünü ter basmıştı. Testleri yapanlar biraz ileri gitmişlerdi! Göğsünü yırtıyorlardı. Savunmasız, sımsıkı bağlanmış, sadist eğlencelerine teslim olmuş bir adamdan bir yakınma, tek bir yakınma olsun, duymak onlar için bir zevkti. Ama gıkını çıkarmaması gerekti, yoksa sahte bir acıma ifadesiyle testleri geçemediği için uzun seferlere uygun olmadığı açıklaması yapılırken buluverirdi kendini.

Bu da gerçek anlamda sıradanlığa mahkûm edilmek anlamına gelirdi. Hayat boyu düzenli ve özelliksiz tek bir hatta gidilip gelinirdi. Dünya-Ay, ya da en fazla Dünya-Mars arası! Yok bir de posta uçağı pilotu olsaydı. Ölürdü daha iyi!

On yıl boyunca, ileri cebir derslerinde kafa patlatmıştı, son anda gebermek olmazdı!

“Massir!”

Massir karanlıkta gülümsedi. Bu işe bir son vermeye karar verdi. Nöbet değişimi talep edecekti. Ondan beklenen, kabul edilebilir tek tepki buydu. Kıpırdamadan, sakin bir sesle konuştu:

“Alo,” dedi. “Yaklaşık beş dakikadır halüsinasyon görüyorum ve her yerim tutuldu! İkinci pilota geçin! Rota...rota...”

Rota, Tanrı aşkına, rotayı unutmuştu! Beyninin içinde sayılar dolanıyordu. Bu defa kesin çürüğe çıkarılacaktı!

“Ah Massir, delirdin mi?” dedi ses.

Yine bir inleme. Bu kez Massir, sesin haklı olup olmadığını sordu kendine. Delirmiş miydi? Ses yine başladı:

“Merkez’de değilsin... şeydesin, ah canım inanılmaz yanıyor!... Massir, F.1313’ün içindeyiz! Massir, beni duyuyor musun?”

Massir temkinli bir şekilde, yavaşça yana eğilerek dirseğinin üzerinde yükseldi. Başı metalik bir kırığe çarptı. Az kaldı bağıracaktı.

“Tanrım, en azından sağsın! Deli ama sağ!” dedi ses.

Massir, ekibinin yön subayı Fato’nun sesini tanıdı. Bu kez anladı. Anıları net bir biçimde geri geldi. Yedi yaşından beri pilottu; okul geride, çok geride kalmıştı! Hissettiği acıya karşın kendisini mutlu hissetti. Kâbusu kovaladı, bal gibi pilottu işte. F.1313’ün pilotuydu.

“Delirmedim!” dedi. “İpin ucunu biraz kaçırdım, ama şimdi geçti. Neler oldu Fato?”

Yön subayı bir süre yanıt vermedi, Massir sık sık soluduğunu duydu.

“Canın mı yanıyor?”

“Canım... yanıyor. Bir şeyler... yap!”

Massir elleriyle beceriksizce anahtarı yokladı. Hemen bulamadı, çünkü nesne yer değiştirmiş gibiydi ve daha geride, kuşetin bir metre arkasındaydı.

Düğmeye bastı ama ışık yanmadı. Sadece kuru bir şaklama duyuldu.

Tuhaf şey; bu gürültü, zihnindeki son bulutları da dağıttı. O âna dek, durumun garipliğini aynı rüyalarda yaptığımız gibi kabul edip gözü açık uyumuştı. Bölmeye yaslanarak ayağa kalktı.

“Bir kaza geçirdik!” dedi bön bön.

Yanıt gelmedi.

“Fato!” diye bağırdı, “biz... düştük öyle değil mi? Neredeyiz?.. Fato daha iyi misin?.. Uyuyor musun?.. Fato yanıt ver bana!”

Yine damla damla terlemeye başlamıştı, gözleri karanlıkta fal taşı gibi açılmıştı, bölmenin metaline dayadığı alını ter içindeydi, elini sancıyan göğsüne bastırıyordu.

“Fato!”

Karanlıkta ilerledi, beklemediği engellerle karşılaştı, enkaz parçalarına çarptı. Kabini boydan boya geçti ve yön subayının kuşetini eliyle yokladı. Boştu!

“Fato!”

Elleri diğer bölmeye dokundu, bu kez de nemli çamaşırlara çarptı, eğilmek istedi, canı çok yanmasına karşın çığlığını tuttu. Dimdik durup diz kt, Fato'nun yüzüne dokundu. Arkadaşının düzenli nefes alıp verdiğini duyamadı. Onu korkuyla sarstı.

“Fato!”

Fato'nun bir daha asla yanıt veremeyeceğini anladı.

O na kadar, arkadaşının iniltileri, başka gürültüleri duymasını engellemişti: Geri planda metalik iniltiler ve gurultu sesleri vardı. Şimdi de, füzenin, ölümcül bir yara almış gibi inlediğini duyuyordu.

Bölmenin altındaki borulardan kesik kesik gurultular geliyordu. Bir yerlerde, bükülmenin zorladığı saclar titreşiyordu. Çukur bir yüzeye, sonun yaklaştığını haber verircesine, usul usul bir sıvı damlıyordu. Hangi sıvı? Su, yakıt, izotermik akışkan... Aklından yirmi-otuz boru hattı geçti.

İnsan, aracını ettn kemikten bir varlık gibi görmeye çabuk alışır. Massir, füzenin tıpkı yaralı bir insan gibi kan ve lenf kaybettiğini, safrasının ve tüm zsularının akıp gittiğini, can ekiştiğini hayal ediyordu.

Aracın derinliklerinde bir Şey tyordu. Gaz kaçağı vardı. Hangisi? Hava mı?

Massir korktu. Füzeyi böyle ölüme terk edemezdi ya! Bu, kendi kendini buraya mahkûm etmek olurdu! Ya ötekiler? Ötekiler nereye kaybolmuştu? Hepsi ölmüş müydü? Füze, otuz cesede tabut mu olmuştu?

Seslendi.

“Hey, arkadaşlar!”

Sesi, tuhaf bir akustikle kırılarak, kısa kısa yankılanarak kayboldu.

Dikkatlice kapıya doğru yürüdü; ağır, yerinden oynaması olanaksız bir engelin kapının önünü tıkadığını fark etti. Yumrukladı, yine seslendi...

Kendisinden başka güvenecek kimse olmadığını anlaması uzun sürmedi ve ışık aramaya başladı. Her şeyden önce ışık! Karanlığın içindeki bu çaresizlik, aşması gereken ilk engeldi.

Dört ayak üzerinde, zemini karış karış yoklayarak lambaya erişmesi on beş dakikayı buldu. Lamba kuşetinin altına yuvarlanmıştı. Düğmeye bastı; az kaldı öfkeden bağıracaktı. Lamba çalışmıyordu.

Kendisini sakın olmaya zorlayarak vidalarını açtı, işaretparmağını kablo boyunca ilerletti, yırtığı hissetti sonra kaybetti, başladığı yere on kez yeniden dönerek kan ter içinde kaldı. Nihayet, parmağıyla kabloyu itti ve temas tekrar sağlandı. Kasılmış elini

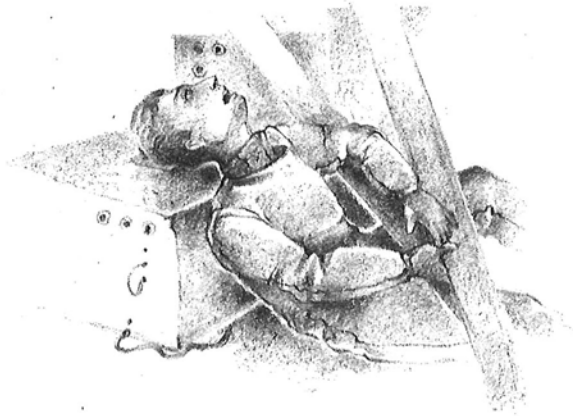
aynı konumda tutmaya çalıştı ve kabini ışıktan bir fırçayla süpürdü.

Dolaplar alet ve kitap kasalarını yere kusmuştu. Güçlü bir darbe, metal tavanı kabartmıştı. İçbükey hale gelen taban, odanın ortasına yığılmış kalıntıların ağırlığı altında bükülmüş bir hamak gibi görünüyordu.

Fato'nun soluk bir leke halindeki yüzü, tavana doğru sırtır gibi bakıyordu. Yön subayının karnının üzerinde ince bir demir giriş uzanıyordu. Cansız elleri, metale, söküp almak istercesine yapışmıştı.

Massir'in kuşeti, bölmeyle tuhaf bir açı yapıyordu. Bükülen dik kısımları kuşeti geri itmişti. Kapıyı tıkıyordu.

Massir'in krampın kastığı eli hareketsiz olarak lambanın üzerinde duruyordu, ama





Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.



Massir ve arkadaşları uzayda kayboldıklarını anladıklarında önce komşu bir gezegene düştüklerini sanırlar. Uzayda kaybolmak zaten başlı başına endişe vericidir. Ancak zamanla ucu bucağı olmayan bir okyanusun karanlıklarında olduklarını, dahası, anlaşılmaz ve canlı bir labirentin içinde kaybolduklarını fark ederler. Ama bir canavarın içinde hapis olmak ve umutsuzluğa kapılmak Massir'e göre değildir. Canavarı inceleyip dışansını onun gözüyle görmenin bir yolunu bulup, tüm sistemi alt üst etmeye girer. Kendilerine hiç de misafirperver davranmayan bu cehennemden kurtulmak için yeterince becerikli ve iradeli davranabilecekler midir? Yoksa kemikleri bu geçmiş tapınagında çürüyecek midir? Peki ya, kendilerini taklit eden akıllı bir ırkla karşı karşıya geldiklerinde, becerilen işe yarayacak mıdır? Fransız bilimkurgu edebiyatının kült yazarı **Stefan Wul**'un bir solukta okunan romanı **Geçmiş Tapınağı** özellikle sürpriz sonucuyla okuyucuları büyüleyecek.



ISBN 978-975-07-0658-5



9 789750 706585

<http://www.cineccil.com>